

TAIDE ON KAIKKI! EVERYTHING IS ART!

Tiedote 9/2026

**KIRJAT,
NIIDEN
TEKIJÄT
JA
LUKIJAT.**

Reunan kirjahalli, Myllykoski

TAIDE ON KAIKKI! EVERYTHING IS ART!

on vapaamuotoinen, taiteeseen ja taiteen tekemiseen keskittynyt ryhmitty-mä, jossa on mukana vaihteleva määrä eri alojen taiteilijoita.

TaideOnKaikki! julkaisee tiedotetta noin kerran kuukaudessa. Mukana on haastatteluja, ajankohtaisia artikkeleita sekä tietoa alueen näyttelyistä.

Tiedotetta voi lähettää edelleen ja sen voi myös tilata osoitteesta:
info@taideseurat.fi

Ryhmän perustivat vuonna 2022
Ulla Maria Hoikkala
ulla.hoikkala@umh.fi
Tuija Uotila
tuikka.uotila@gmail.com

TaideOnKaikki! EverythingIsArt!

toivoo kommentteja
julkaisun sisällöstä.
Ajatuksia, ideoita, toiveita.
Ruusuja ja risuja.

Kirjoita kokemuksistasi
taiteen parissa?
Tekijänä ja kokijana.

Lähetä yhteystietosi
ja ajatuksesi:
info@taideseurat.fi.

Tule rohkeasti mukaan.

Kirja taltioi myös suvun historiaa

Ulla Maria Hoikkala

Viime aikoina on käyty kiivasta keskustelua kirjoista, lukemisesta, lukutaidosta ja tekoälystä. Lukeminen ei kiinnosta nuorisoa, mutta eipä se tunnu kiinnostavan myöskään aikuisia.

Kirjojen "kuolemaa" on ennakoitu vuosikymmeniä, mutta aina syntyy uusia kirjoja, uusia kirjailijoita. Kirjoittajakoulut ovat täynnä oppilaita ja verkkokursseja tarjotaan yhä enemmän. Totuus lienee jossain puolivälissä.

Joskus lapsuudessani luin kirjan "Seikkaileva leikkimökki". Kuinka ihailinkaan sen spontaania etenemistä. Kuinka lapset kiersivät maailmaa leikkimökiksi muuttuneessa bussissa. Mitä kaikkea he kokivatkaan matkalla.

Lapsuuden leikkimökinä minulla oli perheen auto, jolla koko perhe matkasi joka kesä ympäri Suomea. Tutustuin kotimaani nähtävyyksiin ahkerasti - tosin ei kait murkkuikäinen nuori kovin innokkaasti vanhempiensa kanssa matkusta. Mutta Suomi tuli koluttua lähes totaalisti Hangosta Utsjoelle - montakaan paikkakuntaa ei löydy, jossa en olisi käynyt.

Luin Seikkailevan leikkimökin moneen kertaan haltioituneena, unelmoin vapaudesta joka kirjan lapsilla oli. Sattumalta törmäsin erääseen lehtiartikkeliin, jossa kerrottiin eläköityneen uutisankkuri Matti Rönkän suosikkikirjasta - mikäpä muu kuin Seikkaileva leikkimökki.

Kun olen perannut edesmenneiden vanhempieni jäämistöä, kirja-aarteita on tullut vastaan. Valokuva-aarteita on tullut vastaan - muun muassa noilta matkoiltamme ympäri Suomea. Kirjeitä on tullut vastaan. Olen miettinyt, miten niihin suhtautua - säilyttääkö vai hävittääkö? Päädyin taltioimaan kuvat, kirjoitukset ja tarinat kirjoihin, joita painatan vaan muutaman kappaleen.

Kun sukukirjoja tekee, aina ei tarvitse miettiä "oikeaa" painoa, joskus voi toteuttaa myös muulla tavoin. Itse olen valinnut kirjojen toteutukseen iFolor-kirjat. Ne ovat helppoja toteuttaa, pienissä määrissä edullisia ja säilyttävät tarinat ja kuvat aivan yhtälailla kuin "oikea" painettu kirja. Miellenkiintoista on sukeltaa omiin muistoihin ja kun kirja on valmis, sitä voi selata aika ajoin - tai jättää hyllyyn. Tai pitää pöydälle vieraiden selattavana.

Eräs ystäväni on uppoutunut oman sukunsa historiaan ja hän kaivaa tietoa netistä, soittaa eri instituutioille ja kysyy neuvoa, mistä lisätietoa voi hakea. Miellenkiintoisia asioita hän on kohdannut sukunsa vaiheita penkoessaan. Uusia tuttavuuksia, sukulaisia, ystäviä mutta ennen kaikkea hän on löytänyt uutta tietoa, joka on ollut kateissa.

Juuri tämä on se koukku, johon itsekin olen tarttunut kirjoittaessani. Olen uppoutunut perheen, yrittäjyyden, suvun historiaan ja oppinut uutta. Se on lukemisen ja kirjoittamisen tuoma lisäarvo, joka vie mennessään. Ja sen virran mukana olen mieluusti soljunut eteenpäin.

Meneillään minulla on suvun tarina, joka lähti valokuvista. Se on kasvanut historialla alueesta, sukulaisten tarinoista - ja tarina jatkuu. Kiinnostavana ja uskomattomana.

Kun kirjoja ja valokuvia käy läpi, kannattaa miettiä myös mitä niille tekee sen jälkeen kun itse ei enää niitä tarvitse. Pois ei missään tapauksessa voi heittää, sanoo pelkästä ajatuksesta kauhistunut Ulla. Niitä voi tarjota museoille, kirjastoille ja arkistoihin. Aina löytyy joku, jolle se on aarre.

Itse olen löytänyt lukuisia aarteita Myllykosken Wanhan kirjahallin kasoista.

TAIDETRIVIA 10

TaideOnKaikki! jatkaa vuonna 2026 taide-triviaa. Esitämme kysymyksiä, joihin voitte yrittää vastata. Hauska tietokisa vaikka il-lanistujaisiin.

1. Missä kaupungissa sijaitsee Hamburger Bahnhof -taidemuseo?
2. Minkä värin sävy vermilion on?
3. Ketä James McNeill Whistlerin tunnetuin maalaus esittää?
4. Millaista maisemaa Henri Rousseau kuvasi usein, mm. maalauksissaan *Yad-ghan uni* ja *Käärmeenlumooja*?

5. Käynnistikö Picasson sinisen kauden avioero, ystävän kuolema vai kaljuuntuminen?
6. Minkä taidesuuntauksen ensimmäiseksi teokseksi kollaasi *Just What Is It that Makes Today's Homes So Different So Appealing*? usein katsotaan?

Oikeat vastaukset takasivulla.
© Kehvola Design Oy

Jöröjukkakulttuuria?

Ulla Maria Hoikkala

Tunteet ja mielikuvitus kuuluvat osana ihmisen olemukseen. Romantiikka on kiehtonut ihmistä aikojen alusta ja arkea on paettu niin kirjallisuuteen, taiteeseen kuin näyttämötaiteeseen. Jo laulussa lauletaan "Oi miksei saavu noutamaan, tuo prinssi nuori uljas sadun ihmemaahan..."

Arki kuuluu erottamattomana osana elämään. Pääsääntöisesti arki sujuu omalla painollaan, mutta joskus se on tylsää, tasapaksua, puuduttavaa. Arjen vastapainoksi haetaan elämyksiä taiteesta, teatterista, musiikista, kirjoista, lehdistä ja elokuvista.

Romanttinen "hömpä" kirjallisuus on kautta aikojen ollut suosittua. Romanttiset elokuvat vetävät yleisiä vuosikymmenistä toiseen. Yksi kaikkien aikojen suosituimpia rakkauselokuvia on ollut Casablanca. Pikku tyttöjen arjen harmautta ovat lievittäneet nuket, joita on puettu kauniisti prinsessakolttuihin. Nukkien avulla on siirrytty mielikuvitusmaailmaan, jossa onni kukoistaa ja rakkaus elää ikuisesti. Television saippuasarjat ovat tarjonneet elävän elämän korviketta, jossa kauniit tytöt ja komeat nuoret miehet ovat herättäneet ihastusta romantiikka etsivissä.

Romanttinen kirjallisuus - miesten maailmaa?

Myös kirjailijat ovat leikitelleet romantiikalla kautta aikojen. He ovat historiassa olleet useammin miehiä kuin naisia. Miehiä on pidetty romanttisen kirjallisuuden isinä - Friedrich Schiller, William Wordsworth, John Keats... Toki myös naiset ovat kirjoittaneet romanttisia tarinoita, osa heistä jo paljon ennen edellä mainittuja herroja.

Aphra Behn (1640-1689), jota pidetään Englannin ensimmäisenä ammattinaiskirjailijana, kirjoitti muun muassa aikanaan syvää paheksuntaa herättäneitä romanttisia ja eroottisia tekstejä rakkaudesta ja intohimosta. Hän kuvasi jopa homoseksuaalista rakkautta.

Edith Wharton (1862-1937) oli seurapiirirouva, joka kyllästyi elitistiseen miljööseensä ja ryhtyi kirjailijaksi. Hänen lyhyet novellinsa käsittelevät samoja, jokapäiväisiä elämän asioita, joita myös tämän

päivän kioskikirjallisuus käsittelee - rakkautta, uskottomuutta, erotiikkaa.

Kirjailijoiden lista on pitkä - Anni Polva, Barbara Cartland, Netta Muskett, jota on kutsuttu "hömpän helmeksi". Sillä hömpäksihän tämä kioskikirjallisuuden laji on ristitty. Mutta hömppää tai ei, unelmilla on ottajia ja ostajia kaikissa ikäluokissa.

Naisten laji?

Romantiikka ja romanttinen kirjallisuus on aina vedonnut etenkin naisiin. Äitien "salainen pahe" 1950-60-70 -luvuilla oli romantiikkaa tihkuvat lehdet Nyyrikki, Perjantai tai Sirpale. Sitten tuli Hertta-sarja, joka oli nuoremmille lukijoille suunnattu kokoelma sarjakuvan muodossa kerrottua rakkaustarinaa.

Tunnusomaista näille tarinoille oli ja on edelleen onnellinen loppu. Tavalla tai toisella hyvä voittaa pahan. Näillä tarinoilla on peitetty arkinen harmaus. Tämä toivon lähde on edelleen monelle naiselle todellisuutta.

Nyyrikki on yksi Suomen pisimpään yhtäjaksoisesti ilmestynyt lehti, jota julkaistiin 1903-2025. Muutamaa sotavuotta lukuunottamatta lehti ilmestyi keskeytyksellä 50 kertaa vuodessa.

Kaikki lehdet toimivat ponnahduslautana aloitteliville kirjoittajille ja kuvittajille heidän ensimmäisenä julkaisupaikkanaan. Noista aloittelijoista kasvoi tunnettuja kirjailijoita, joita arvostetaan tänään suuresti.

Lehden vahvaa kulttuurihistoriallista asemaa vahvistaa myös se, että kirjailijakuntamme kärki on kirjoittanut lehteen jossain uransa vaiheessa - Kalle Päätalo, Timo K. Mukka, Pentti Haanpää, Uuno Kailas, Jorma Kurvinen jne. Vuoden 1918 Nyyrikistä löytyi muun muassa Urho Kekkonen kirjoittama novelli "Papinsaari". Ja meidän kaikki tiedämme, mitä Urho Kekkonesta tuli!

Pohtimisen aihetta antaa perisuomalainen jöröjukka-kulttuuri tunteiden osoittamisessa. Suomalainen mies ei puhu eikä pussaa. Mutta olisiko tähänkin tulossa muutos, sillä Nyyrikin lukijoista n. 10-15 % oli miehiä!

Konttikielestä kapulakieleen

Antin lintin mokken likken,
hantin likken päpälä

Ylläoleva teksti on täyttä hepreaa, mutta kun siihen liittää sävelen, syttyy sydämeni lauluun. Se on pieni laulunpätkä, jota isoisätini lauloi äidilleni pienenä. Minä kuulin sen muutaman kerran - säveltä en muista, mutta sanat jäivät viisivuotiaan päähän ja istuvat kuin täi tervassa.

Laulunpätkä pompahti mieleeni, kun luin erästä artikkelia verkkokirjoittamisesta. Artikkelissa verrattiin suuria linjoja ja pieniä liekkejä esimerkiksi verkkosivustojen tekstejä suunniteltaessa. Suuret linjat merkitsevät toteutuksessa ja suunnittelussa, ne ovat kiinnostavia, mutta eivät välttämättä kiinnosta kaikkia.

Miten kaupunkien verkkosivuilla huomioidaan ne hiljaiset pienet liekit, jotka vain kuiskaavat? Pienten ihmisten asiat? Pienet tapahtumat, korttelikapakat, naapurijuhlat, pienet yhdistykset ja seurakuntat? Juuri ne asiat, jotka suurkaupungissa ovat tärkeitä. Ihmisläheiset asiat.

Nuorena käytimme "salakieltä" - kokastan rantti, konua sintti. Luulimme, että kukaan muu ei meitä ymmärrä. Miten väärässä olimmekaan silloin. Entä nyt, kun konttikielestä on tullut kapulakieli?

Kukapa toimittaja ei olisi saanut kaupunki-infossa käsiinsä paksua monistenippua, jonka teksti on hallinnon kapulakieltä. Väännä siitä sitten lukijaystävällinen ja ymmärrettävä teksti! Olen monasti kuullut sanottavan, että asiantuntijat kirjoittavat toisilleen. Näinhän asia onkin. Kapulakieli on tästä hyvä osoitus.

Joskus on niin kiire, ettei käsiään ehdi taskusta ottaa. Aikapulaa ei kuitenkaan koskaan saa syyttää huonosta lopputuloksesta. Kiireestä huolimatta lopputuloksen on oltava hiottu, viimeisen päälle tarkistettu.

Joskus tuntuu, että yksinkertaisista asioista tehdään huippuvaikkeitä. Sekoitetaan iloisesti tekniikkaa ja sisältöä useinkaan ymmärtämättä, kumpi on kumpaa.

Kun teksti on kiinnostava ja kohtaa lukijan, pituudella ei ole merkitystä kovinkaan paljon. Tärkeämpää on tekstin luettavuus ja visuaalisuus.

Jotkut aidosti kirjoittavat lyhyitä tekstejä.

Lukutuolin iloja ja nautintoja

Ulla Maria Hoikkala

Olohuonettani hallitsevat kirjahylly ja lukutuoli. Niiden vieressä nököttää lamppu, joka kuuluu perheen historiaan. Ensimmäinen muistikuvani siitä on vuodelta 1954-5 Kouvolaan Torniomäen talostamme. Helvitäitini oli tullut käymään ja isäni otti hänsästä kuvan istumassa vierashuoneessa tämän lampun katveessa.

Kun istun lukutuoliini, napsautan valon palamaan, ojennan jalkani ottomaanille, vedän isoäidin ruututorkkupeiton jalkojeni peitoksi ja huokaisen tyytyväisyydestä. Onko ihmisen elämässä mitään parempaa kuin tovi itselle ja kirjoille?

Katson ulos tummenevaa syysiltä ja mietin omaa lukemistani. Montakohan kirjaa olen lukenut? Liekö sillä edes väliä. Ensimmäinen ikioma kirjani oli Kerttu Juvan "Seikkaileva leikkimökki" joka on vieläkin aarteeni kirjahyllyssä. Sitä luin uudelleen ja uudelleen, niin että osasin sen melkein ulkoa. Pitääkin kaivaa se esiin, ja lukea uudelleen vanhan lampun katveessa.

Mielenkiinnolla luin pari vuotta sitten artikkelin eläköityneestä uutisankkurista

Matti Rönkästä, jonka lempikirja kuluu edelleen hänen käsissään. Ja kirja on – mikäpä muu kuin Seikkaileva leikkimökki. Hauska yhteensattuma.

Vuonna 2014 innostuin ajatuksesta lukea kirjakaupan ikkunassa. Sain silloisen paikallisen Info-kirjakaupan kauppiaat mukaan ideaan ja teimme Facebook-kampanjan "Tuhat tykkäystä ja Ulla lukee viikon ikkunassa". Kauppiaat eivät siihen uskoneet - minäkin hieman epäilin, mutta niin vaan tuli yli tuhat tykkäystä täyteen ja Ulla istui viikon ikkunassa lukemassa.

Luin sen vuoden 2014 kaikki Finlandia-ehdokkaat, luin satukirjoja, runokirjoja, romaaneja, seikkailukirjoja - sivuja tuli monta tuhatta.

Ihana kohtaaminen oli kolmevuotiaan pikku tytön kanssa, joka tuli äitinsä kanssa kuuntelemaan satukirjoja. Minulla oli aina nalle sylissä kun luin ja annoin sen lapsille pidettäväksi. Tämä pikku tyttönen kävi kolme kertaa ja kolmannella kerralla hänen silmänsä suurenivat lautasen kokoisiksi ja kyynelleet valuivat poskille. Kysyin

eikö satu ollutkaan hyvä? Hän levitti käteensä ja totesi paheksuvasti "Ei ole tyllyttä mitään!" Olin unohtanut antaa hänelle nallen syliin! Voi miten ilo irtosi ja silmät loistivat, kun hän sai nallen syliinsä ja satu jatkui.

Toinen ihana kohtaaminen oli, kun vapaaehtoiset ulkoiluttajat toivat näkövammaisia kuuntelemaan lukemista. Eräs mies istui pyörätuolissa ja oli vähän tympään-tyneen oloinen. Kysyin eikö hän pitänyt kuulemastaan? Hän mutisi jotain. Kysyin sitten häneltä, haluatko "katsoa" kirjaa? Kaikki katsoivat hämmästyneinä, miten näkövammaisen voi katsoa kirjaa. Annoin kirjan hänen käteensä, kerroin kirjan nimen ja mistä se kertoo. Hän pyöritteli kirjaa hämmästyneenä, mutta hymyili sitten. Keskustelimme kirjan sivumäärästä ja hän totesi, että "onpa paksu kirja". Hän lähti onnellisena "lukukokemuksen" jälkeen jatkamaan matkaa.

Tällaiset kohtaamiset ovat huippuja - niissä on toivo, että kirjat eivät kuitenkaan kokonaan kuole. Aina on lukijoita ja minä omalta osaltani haluan viedä lukemisen ilosanomaa eteenpäin.

Kirjat ovat minulle elämän eliksiiri, suola ja sokeri. Niitä tarttuu aina mukaani joka paikasta. Kirjakauppaan mennessäni sanon jo ovella "minulle ei sitten saa myydä mitään". Ihmiset katsovat ihmeissään, mutta tutut myyjät nauravat "juu juu...me ei katsota" ja "olet sopinut sen jonkun muun kanssa" tai "ei me olla kuultukaan tästä".

Kirjoista on äärimmäisen vaikea luopua. Vein tovi sitten kasan kirjoja kirjaston vaihtohyllyyn. Kun sijoittelin niitä hyllyyn, ihan kuin sormissani olisi ollut liimaa, niin hankalasti ne irtosivat näpeistäni. Mutta sinne jäivät.

Nyt hyllykössäni on KOLO. Se pitää täyttää oitis.

Wanhan kirjahallin ihme

Koonnut Ulla Maria Hoikkala

Kouvolan Myllykoskelle alkoi vuonna 2019 rakentua kirjojen ystäville paikka, jolle ei ole vertaista maailmassa. Kaikki alkoi siitä kun Tarja ja Göran Tornaes ostivat vanhan rautakauppakiinteistön, perustivat kirjakaupan ja alkoivat miettiä käyttöä pihan suurelle varastohallille.

”Vois pyytää, että kaverit tois seinille kirjoja”, he miettivät katsellessaan seinien koolauksia, joista muodostui ikään kuin kirjahyllyjä. Sitten he saivat apurahan hallin kunnostamiseen tapahtumatilaksi. Kaikille seinille rakennettiin hyllyjä ja sanaa levitettiin vähän laajemmalle piirille: halliin saa lahjoittaa kirjoja.

Nyt, seitsemän vuotta myöhemmin, kirjahalli tunnetaan kautta maan. Sinne saa tuoda toukokuun ensimmäisellä viikolla kirjoja, seuraavat kolme viikkoa niitä järjestellään ja koko kesän ajan hallista saa hakea maksutta luettavaa.

Vanhoille kirjoille on löytynyt niiden arvoinen koti. Jokaisessa keräyksessä tulee erilaisia teoksia: viimeksi edesmenneen erä- ja asekirjojen kerääjän jäämistö, kerran lääkärin laaja kirjasto. Kirjalaatikoiden käsittelyyn tarvitaan iso talkoojoukko, joten kirjahallista on muodostunut myös yhteisöllinen tila.

Samalla halli on aarreaitta dekkarien ahmijoille, kirjakeräilijöille, lapsiperheille, sukututkijoille ja muille tietoa etsiville. Eri kielisille kirjoille on oma osastonsa. Viime keräyksessä tuli ensimmäisen kerran japaninkielisiä kirjoja, edellisellä kerralla pistekirjoitettuja. Kirjataidetta arvostaville halliin on tuotu upeita taidekirjoja, nostalgisia Erkki Tantan kuvittamia klassikoita, herttaisia Martta Wendelin satukirjoja.

Dekkaripäivien tapahtumaila

Kouvolan Dekkaripäivien jatkot on parina vuonna vietetty Myllykoskella, ja tänä kesänä 24.–25. heinäkuuta koko 30-vuotista historiaansa juhliva rikoskirjallisuustapahtuma on kirjahallissa. Kaksipäiväisessä tapahtumassa esiintyvät maan parhaat

dekkaristit ja lavalle nousevat palkittaviksi rikosnovellikilpailun 30 parasta.

Koska kaikki taiteet keskustelelevat keskenään ja hallissa on hyvä esiin-

tymislava, dekkaritapahtumaan tulee myös musiikkia. Soulmates-bändi rakentaa konserttinsa teeman ”Bang, bang, he shot me down” ympärille.

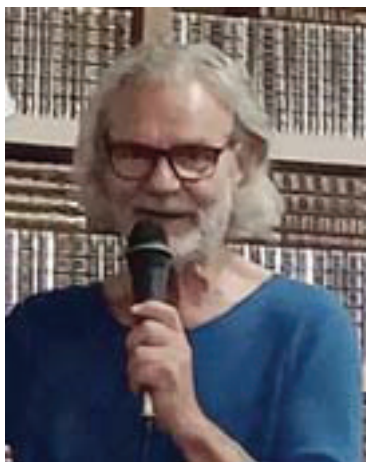

Reunan kirjailijoiden kotihalli

Kirjahalli on osa Kulttuuritalo Wanhaa Rautakauppaa, jonka päävuokralainen on Reuna-kustantamo. Reunalla on pääraKEN- nuksessa kirjakauppa, jonka pomona on kirjakauppakissa Saga. Samoissa tiloissa on myös kahvila, jossa voi pitää taidenäyttelyi- tä – ja nauttia vaikkapa lasillisen sherryä, koska talossa on anniskeluoikeudet.

Kivijalkakauppa, kahvila ja upea hallin tapahtumatalo ovat tulleet tutuiksi kirjaili- joille, ja talon kirjailijaresidenssi on ahke- rassa käytössä. Dekkariviikonloppuna pai- kalla nähdään mm. Kouvolassa asuva Kari Valto, Anjalasta kotoisin oleva Risto Malin, Kouvolassa syyttäjänä toiminut Perttu Könönen, kesäjaalalainen Aleksi Mainio ja tietysti Reunan kustantaja, kirjailija Olli Sarpo.

”Reunan tuotannossa, niin tietokir- joissa kuin kaunokirjallisuudessa, on ilah- duttavaa paljon kymenlaaksolaisia kirjaili- joita”, sanoo Olli Sarpo.

Dekkaripäivien juontajana toimii kustantaja Olli Sarpo.

pe 24.7.2026 Wanhalla kirjahallin lava

klo 15.15

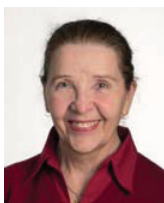
Mitä kuuluu Kouvolan Dekkaripäivien rikosnovellikilpailun voittajille kautta aikojen

Oliko voitto lähtölaukaus dekkarikirjailijan uralle vai jäikö kirjoittaminen harrastukseksi? Juhlavuoden tapahtumaan kutsutaan rikos novellikilpailun voittajia vuosien varrelta, mukana mm. Sonia Sippo, Virpi Aaltonen, Essi Ruohola, Ilona Tuominen ja Jesse Eteläaho.

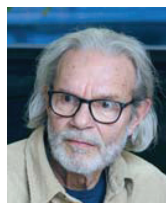
Haastattelijana Suomen dekkariseuran Satu Henttonen

la 25.7.2026 Wanhalla kirjahallin lava

klo 10 Miten Kouvolasta tuli kirjojen kaupunki - Ritva Sorvali

Ritva Sorvali

Olli Sarpo

Kari Välimäki

Kolme vuosikymmentä Dekkaripäiviä, kus- tannus- ja kirjapainotoimintaa, laajaa kir- joittajia koulutusta, kirja-alan tapahtumia. Ritva Sorvali kertoo Kouvolan dekkarita- pahtuman historiasta ja keskustelelee kirjo-

jen kaupungissa toimivan Reuna-kustanta- mon toimitusjohtajan Olli Sarpon ja kir- joittajayhdistys Palta ry:n puheenjohtajan Kari Välimäen kanssa.

klo 11.00

Outi Hongisto
Hylätty lapset

klo 13.00 Risto Malin – Pirun Polska

Poliisikouluun pyrkivä Tuukka Halmeenki- vi huomaa kotinsa parvekkeelta verisen miehen ja seuraa tätä. Pian Espoon Niit- tykummusta löytyy ruumis. Kun poliisi on ymmällään uhrista ja tekijästä, Tuukka ei voi olla sekaantumatta tutkintaan. Kirja aloittaa Espooseen sijoittuvan dekkari sarjan, jonka pääosissa ovat poliisin uraa aloitteleva Tuukka ja it-nörtti Miikka Hal- meenkivi.

Haastattelija Mika Kempas.

Tanssiorkesteri Koskenlaskijoista kehit- tyi ennen sotia Dallapén veroi nen legen- da, jonka perillisinä syntyivät 1960-luvulla rokkibändi Rottweilers ja 2020- luvulla metalliyhtye Pirunpolska. Yksi kappale on kulkenut muusikoiden mukana suku pol- vesta toiseen: Pirun Polska. Viestintäyrit- täjä Vilmaalotta Henriksen alkaa koota Koskenlaskijat-musiikkidynastian tarinaa ja huomaa, ettei Pirun Polskassa ole kyse si- säpiirihuumorista vaan kuoleman vakavas- ta asiasta. Moni soittaja on heittänyt hen- kensä polskan tahdissa.

Haastattelija Satu Henttonen.

**Dekkaripäivien
avaussanat
23.7. klo 18–20**

**Ankkapurhassa
Ankkapurhantie 6A,
46910 Anjala**

Kirja-arvio

Ulla Maria Hoikkala

Käyn edelleen läpi vanhempieni jäämistöä - niin kirjoja, astioita, vaatteita, tauluja, papereita kuin kaikkea mahdollista, mitä jäämistössä voi olla. Olen vatuloinut ta-varoita laatikosta toiseen, käynyt kaatopaikalla niin ahkeraan, että kaverit tervehtivät minua jo maitokaupassa.

Kirjahyllyjä peratessani olen löytänyt aarteita molempien vanhempieni jäämistöstä. Niistä riittää iloa ja aherrusta mo-neen pimeään syksy- ja talvi-iltaan. Käsi-töitä, kirjoja, askartelua, kirjoja, valokuvia. Eläkkeellä tekemisestä ei ainakaan ole puutetta.

Äitini jäämistöstä (hän kuoli vuonna 2001) löysin mielenkiintoisen kirjan, joka on elämäkerta, tarina, muistelmateos - ihmisen matka lapsuudesta toteutuneeseen unelmaan. Kevyt, pieni ja helppolu-kuinen kirja.

Suomalainen nunna maailmalla

Viipurilainen Anita Idefelt kertoo tarinan-sa, jossa hän matkaa pitkän tien sotaan val-mistautuvasta Viipurista Vatikaaniin. Miten taidemaalarin urasta ja kirjallisuudesta kiinnostunut tyttö meni luostariin nunnak-si. Elämään askeettista elämää ja jättämään kaiken menneen taakseen.

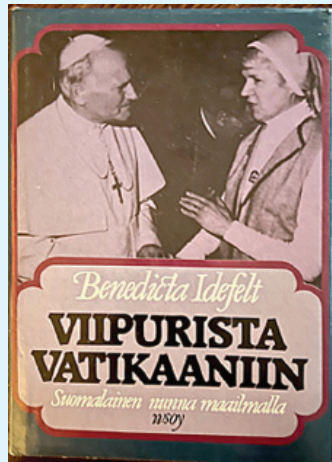
Toinen kirja on oma kirjani, jonka otin rinnakkaislukemiseksi, koska sisältö on sa-maa aihepiiriä sivuava - molemmat kerto-vat itsenäisistä naisista, jotka tekevät suu-ren elämänmuutoksen omien unelmiensa ja päämääriensä toteuttamiseksi.

Kun luin kirjaa, mieleeni nousi väistä-mättä vahva tunne siitä, miten naiset us-kaltavat mennä vaikka läpi harmaan kiven saavuttaakseen unelmansa. Miten he jär-jestelmällisesti ja systemaattisesti ponnis-televat saavuttaakseen unelmansa. Joskus jopa lain kaidalla polulla harhailen. Mistä he löytävät rohkeuden jättää jopa per-heensä saavuttaakseen tavoittelemansa.

Mieleeni nousi toinen kirja, joskin ai-kajanaltaan huomattavasti kauempaa: Me-moirs of a Medieval Woman - The Life and Times of Margery Kempe (1983).

Kirja kertoo 1400-luvulla eläneestä naisesta, Margery Kempe, joka jättää avio-miehensä ja 14 lastaan ja lähtee ristiret-kelle yksin halki Euroopan. Hänen päämää-ränsä on tunnustaa Jerusalemissa nuoruu-den synty, joka on painanut hänen mieltään.

Benedicta Idefelt
VIIPURISTA VATIKAANIIN -
Suomalainen nunna maailmalla
(WSOY 1983)

Louise Collis:
Memoirs of a Medieval Woman
-
The Life and Times of Margery
Kempe (1983).

Sinänsä mielenkiintoinen yhteensatuma, joskaan ei tarkoitushakuinen on se, että molemmat kirjat on painettu vuonna 1983! Täytyy tehdä omaa tutkimustyötä, johtuuko se edeltävän "vapaan" vuosikymmenen vaikutuksesta, jolloin naiset heittivät rintaliivinsä roviolle ja lähtivät etsimään itseään. Ehkä tuolloin haettiin esimerkkejä naisista, jotka ovat uskaltaneet olla erilaisia ja toteuttaa itseään.

Tykkäsin ehdottomasti molemmista kirjoista. Ja tulen lukemaan ne uudelleen nyt, kun olen tutustunut molempiin yhdessä ja erikseen. Lukemiseni on nyt ehkä enemmän vertailevaa, kun mietin mistä löytyy yhtymäkohtia ja mistä eroja.

Suurin ero lienee siinä, että Anita Idefelt ei ole koskaan ollut naimisissa eikä hänellä ole lapsia. Muusta intiimielämästä ei ole kerrottu, mutta se on luettavissa rivien välissä. Margery Kempe puolestaan koki matkoillaan koko elämänsä kirjon.

Äärimmäisen yksinkertaisin tyylikei-noin toteutettu Idefeltin kirja piti ottees-saan kunnes viimeinen sivu oli käännetty. Niin mielenkiintoista hänen elämänsä on

ollut. Kukapa olisi uskonut, mitä kaikkea nunnat joutuvat kokemaan vaikka yleinen luulo on, että heidän elämänsä on suojatua ja turvallista suljetussa ympäristössä.

Vaikka kirja oli varustettu vähäisin kuvin, se ei tuntunut lukemistani haittaavan. Tässä tapauksessa kuvat täydensivät tekstiä, eikä päinvastoin. Erityisen kiin-nostavia olivat myös alkuperäiset kirjeet, päiväkirjaotteet ja muut primäärilähteen tiedot.

Kiehtovaa kirjassa oli Idefeltin kirjan loppuun kokoama luettelo häneen voi-makkaimmin vaikuttaneista paikoista. Ne eräällä tavalla "ihimillistävät" kirjoittajan. Antavat hänelle "tavallisen ihmisen" tunteet, tavan katsoa ja nähdä maailmaa, luonnon kauneutta.

Nunnakin on ihminen. Jos näin voi yk-sinkertaistaa.

Hieman häiritseväni koin sen, että kir-jasta puuttui sisällysluettelo. Se jäsentää yleensä luetun tekstin selkeäksi kokonai-suudeksi. Sisällysluettelosta voi myös tarkistaa lukemisen aikana heräviä ajatuksia ja kysymyksiä, ja siitä voi tarkistaa maan-tieteellisen kartan tehdystä matkasta.

Keskiajan vapautta

Margery Kempin kirjan on kirjoittanut osa-aikainen historioitsija Louise Collis ja se tuo kirjaan oman kerronnallisen maus-teensa. Vaikka kirja perustuu tositapahtu-miin, jo pelkästään välissä oleva aikajakso tuo kirjoittamiseen tietyn vaikeusasteen. Tutkimustyö vie aikaa ja vaatii suurta tark-kuutta ajanjakson kuvauksessa. Mitään keksittyä ei voida käyttää, onhan kyseessä kuitenkin historiallinen elämäkerta.

Ulkopuolinen kirjoittaja tuo väistämät-tä tekstiin myös kerronnallisia piirteitä, mikä sinänsä ei ole ollenkaan huono asia. Margery Kempe saneli elämäkertansa ennen kuolemaansa erälle munkille. Mitä mahtoi munkki ajatella, kun Kempe saneli hänelle ajatuksiaan synnistä ja pyhydestä, seksistä ja elämästä yleensä? Seuraavaksi haluaisin etsiä käsiini nämä alkuperäiset käsikirjoitukset. Mikä on matkan varrella muuttunut, mitä on jätetty pois, ja kenties löytää vastauksen, miksi?

Collisin kirja on runsaasti kuvitettu ajankohtaan sijoittuvien kuvin, joista on nähtävissä aikakauden tyyli ja elämäntapa.

Voi vain kuvitella, millaista on matkustaa yksinäisenä naisena noissa olosuhteissa aikana, jota pidetään "pimeänä keskiaikana". Tarkka sisällysluettelo helpottaa hahmottamaan Kempin kulkeman matkan maantieteellisesti.

Vaikka kumpikaan teoksista ei ollut varsinaisesti uskonnollinen teos, Jumalan läsnäolo oli molemmissa vahvasti läsnä - tavalla tai toisella. Mielenkiintoista oli havaita se näiden kahden kirjan lopetuksessa. Sama kohde, mutta niin erilainen katsantokanta.

Sisar Benedicta:

Seisoen maailman suurimman kirkon edessä, ympärilläni henkeä salpaavan kaunis valaistus, lausun iltarukoukseni: "Herra, anna nälkään kuolleitten määrän tänään olla ainakin yhtä pienempi kuin eilen."

Louise Collis - Margery Kempe:

"So we leave her, in 1438, madly dictating to her friend with swoons, with horrible roarings, cryings and shrieking; with arguments as to whether she had really said what he had written down. For it was not as if these were mere human words. Far from that, they emanated directly from on high. Christ himself was co-author."

Queen of Sheba, on a donkey, being welcomed by Solomon to Jerusalem.
Anon. French Bible historiale, c. 1450-75.
BL MS Harley 4412 f. 162.

Balkanilta Pohjolaan Välimatka Liisa Sburatura

"Elenan kanssa 1975

Junamatka on ollut pitkä mutta mukava, samassa loosissa istuva väki on tarjonnut eväitä ja välillä on laulettu. On jo pimeä ilta, kun saavun perille. Laahustan matkatavaroineni juna-asemalta kotitaloa kohti. Minua ei ole kukaan vastassa koska kukaan ei ole saanut tietoa tulemisestani, telegram, sähkösanoma ei jostakin syytä ollut tullut eikä kirje ehtinyt perille. Puhelinta ei ole. Tiedän kuitenkin hyvin, minne menen ja suunnilleen sen, mitä on odotettavissa, tienoon on tuttu. Väkeä ei juuri näy, vaikka on alkuiltä, mutta jo pimeä, joka kolmas katulamppu valaisee. Taloissa valmistetaan ruokia, tuttu haju leijuu ilmassa. Katu on kuoppainen ja koppalakkitet miliisit ovat liikkeellä, heidä näkee jatkuvasti kaduilla. Laitan takkini taskussa olevan huivin päähäni, niin sulauduin paremmin ympäristöön, tumma vaatetus toimii "suojana". Mistäs neiti on tulossa ja mihin on matka? Kuulen yhtäkkiä esitetyn kysymyksen ja sanon nopeasti opettelemani lauseen: merg acasa si vin dela Bucuresti - menen kotiin ja tulen Bukarestistä. Vastaus näyttää tyydyttävän kysyjä. Juttu ei jatku, papereita - dokumentti ei kysytty. Koppalakit, hitto, tiesin tämän, päässäni takoo, että urkittu on."

Elämäntarina, tositarinan osa elämästä, tosielämästä 1970-luvun kahtia jakautuneessa Euroopassa. Vastapareina ja otteljoina Suomi, vapaa demokraattinen maa ja sosialistinen, autoritaarinen Romania.

Elämäntarinaa kirjoittamaan - Kansalaisopiston ryhmä kutsui puoleensa työelämästä eläkkeelle siirtynyttä mummoa. Kirjoittamiseen tarvittavaa aineistoa on tallentunut muistiini ikuisiksi ajoiksi, viisi vuotta kestäneen ajanjakson tapahtumat ovat säilyneet muistissa selkeänä, kirkaana.

Noista muistoista kirjoittelin erillisen tarinan esimerkiksi: "Anopin kanssa", "Radalta ei saa pudota", "Miliisiä piilossa", "Kuulustelu". Kirjoittajaryhmässä esittelin kotiläksyinä tehtyjä kirjoituksiani.

Ajatus oman painetun kirjasen tekemisestä ei syntynyt heti. Asian pohtiminen kesti vuosia. Lopulta kirjavimma iski ja osui. Olen eläkkeellä, puoliso on

eläkkeellä ja meillä on rakasta jälkikasvua. Saamme elää rauhallisessa, järjestäytyneessä yhteiskunnassa. Vapaassa ja demokraattisessa, rakkaassa Suomessa.

Sellainen asia ei ole itsestäänselvyys, se on etuoikeus. Pienellä kirjasellani toivon johdattavani nuoren väen ymmärtämään, että oli ja on olemassa monenlaisia yhteiskuntajärjestelmiä, tapoja elää. Oli ja on olemassa pakkovaltaa ja pelkoon perustuvaa hallintoa. Ei kuitenkaan kotimaassamme.

Kirjasen julkaisemisen suhteen olen ollut arka ja halusin painoksen nopeasti ja sellaisenaan kuin olen sen kirjoittanut. Näin ollen omakustanne on ollut lähtökohta. Valitsemaltani painotalolta sain apuja, ohjeita ja oikoluvun. Mielissäni olen myös täsmällisyydestö ja nopeasta toiminnasta.

Balkanilta pohjolaan
Liisa Sburatura, 2023
Books on Demand
ISBN 978-952-80-5978

Kirja on lainattavissa Kuusankosken kirjastosta myös etälainana.

TAIDESALONKI

Kuusankoski

Seuraava Taidesalonki on jälleen tutussa paikassa Ullan luona. Salongin aihe ja alustaja ilmoitetaan myöhemmin. Mutta taausti ja takuuvarmasti kiinnostava ja aiheeseen soveltuva.

Heinäkuun salonki pidettiin poikkeuksellisesti näyttelyn avajaisissa konditoria-kahvila Zuffelassa, jossa tilaisuuden alusti FT Päivi Hoikkala. Hän opettaa Pohjois-Amerikan historiaa CalPoly Pomona-yliopistossa. Alustuksen aiheena oli alkuperäiskansojen asuinalueet ja Ulla Maria Hoikkalan valokuvat, joista ensimmäiset olivat 1970-luvulta.

Alustus herätti vilkkaan keskustelun aiheesta - ja aiheen ympäriltä. Päivin omista kokemuksista aiheesta.

Kuvonlan Dekkaripäivät

24.-25.7.2026

Kulttuuritalo Wanha Rautakauppa
Myllykoskentie 17, Kouvola (Myllykoski)

30 v

Kuusankosken Taideseuran
kesänäyttely

HILJAINEN HUUTO

Kotiseututalo

Kotiseututie 12, Kuusankoski

Kuusankosken Taideseuran kesänäyttely on esillä Kotiseututalossa heinäkuun loppuun. Esillä on maalauksia, keramiikkaa ja installaatio.

Heidi Forsellin hurmaava koruporo toimii samalla korutelineenä. Työ on myyty.

**Kuusankoskitalon
galleria**

Kymenlaaksonkatu 1, Kuusankoski
Avoimena ma-pe klo 11-19, la-su klo 12-18.
Vapaa pääsy.

11. – 31.8.

Sinikka Ustinov-Jones
Toisen kuun aikaan

5. – 28.9.

Kouvola Tyttölyseon
Perinneyhdistys ry –
Kipinästä kuvaksi – 90 v. juhlanäyttely
3.-31.10.2026

Kuusankosken Taideseuran
76. vuosinäyttely

3.-30.11.2026

Kouvola Taideseuran
vuosinäyttely – HETKI

Jussi Heinosen teoksia.

Kotiseututie 12, 45700 Kuusankoski
Avoimna touko-elokuu 2026

Kotiseututalo on avoinna toukokuun alusta
elokuun loppuun keskiviikosta sunnuntaihin
klo 11-17.

Näyttelyt kesällä 2026 Heinäkuu

1.7. - 2.8.

Kuusankosken Taideseura

Elokuu:

5.8. - 30.8.

Kouvolan Videokuvaajat ry

Kalevi Pihkalan valokuvanäyttely

Kotiseututalolla 5.-30.8.2026
Valokuvia luonnosta ja kotiseudusta.

Lisäksi 70-vuotiaan Kouvolan Videokuvaajien perustajajäsenen
Kalevi Pihkalan elokuvia vuosikymmenten varrelta.

Vapaa pääsy
Avoimna ke-pe klo 11-17 la-su 11-16
Kotiseututie 12 Kuusankoski

TAIDEKESKUS SALMELA
6.6. — 15.8.2026 / KUVATAIDENÄYTTELY JA KONSERTIT
RYHMILLE TILAUksesta 18.5.2026 ALKAEN
Mäntymäentie 25, Mäntymäki / taidekeskussalmela.fi

Vuohijärven Kulttuuritalossa
REIDAR SÄRESTÖNIEMI EXPERIENCE
6.6. — 31.8.2025
Vuohijärven Kulttuuritalo Näköimäentie 1, Vuohijärvi | Avoimna 6.6. - 31.8.2026 joka päivä klo 11-18,
myös lauantaina, ja syyskuussa lauantaisin klo 11-17 | Ympäri vuoden tilauksesta ryhmille alk. 7.1.2026
(min. ryhmäkoko 20 hlö). Varmakset p. 050 3388 111 | kulttuurivuohijarvi.fi

TaideTupa PikkuSelma

Kyminväylä 2 F, 45700 Kuusankoski

Puh. 0440 564 364

pikkuselma@taidetupapikkuselma.com

www.taidetupapikkuselma.com

Taidetuvan ylläpitämä Galleria Pato
esittelee kuukausittain vaihtuvilla
näyttelyillä suomalaisen taiteen va-
likoituja paloja. Taide kuuluu kaikille,
tervetulo! Vapaa pääsy!

AVOINNA
ti-pe 11-17
la-su 12-16

litin kesäkahvila 2026

Kymentaantie 1, 47520 Iitti kk

21.7.-3.8.2026

Ilon ulottuvuudet:

Margit Peltola (Iitti) akryylimaalauk-
sia

Mape Nuuttila (Iitti) keramiikka (va-
lokuvat, yhdistelmätyöt)

Taru Katainen (Iitti) keramiikka, se-
katekniikkatyöt, huovutus

Paula Noponen (Iitti) keramiikka (pii-
rustus, maalaus)

Anne Luukkonen (Salo) keramiikka
(valokuvat)

Näyttelyn teeman tavoitteena on
muistuttaa ihmisiä siitä, että ilo ilme-
nee taiteessa ja elämässä monin tavoin.
Samalla se muistuttaa, ettei elämän
eikä taiteen tarvitse olla niin vakavaa.

4.-17.8.2026

Patrik Rytikangas

"Flowers & Friends".

18.-31.8.2026

Seija Engerg

Maalauksia matkan varrelta. Kukkia,
maisemia iloisin värein. Näyttelyyn
osallistuu myös maalariystäväni Auli
Steffen.

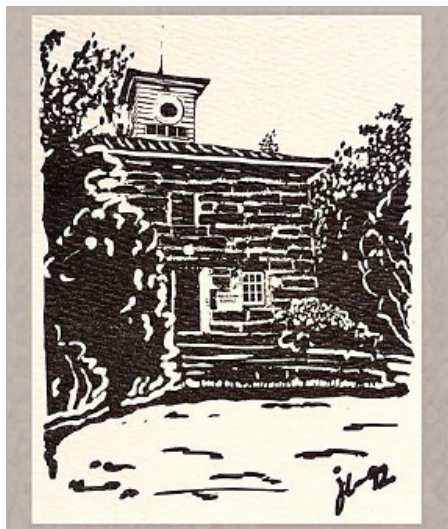
ANKKAPURHAN MAKASIINIKAHVILA

Ankkapurhantie 6A,
46910 Anjala, Kouvola

AVOINNA:

1.6. alkaen
ma-la klo 12-19
su klo 12-18

elokuussa 4.-30.8. ti-su klo 12-18

”ATS TAIDETÖMÄYS – ART EXPLOSION”

taidenäyttely Makasiinikahvilalla

Anjalankosken Taideseuran vuosinäyttely on esillä Ankkapurhan Makasiinikahvilalla 25.6.-26.7.2026.

Anjalankosken Taideseura kokoaa jäsentensä töistä jo perinteisen kesänäyttelyn Makasiinikahvilan toisen kerroksen näyttelytilaan. Näyttely on avoinna Makasiinikahvilan aukioloaikoina. Näyttelyyn on vapaa pääsy.

Taideruukki

Kymin Ruukin alue, Kyminväylä 2,
45700 Kuusankoski
puh. +358 40 176 9289

NÄYTTELYITÄ ALUEELLA

POIKILOMUSEOT

Varuskuntakatu 11, 45100 Kouvola
poikilo@kouvola.fi

Avoimna ti-pe klo 11--18, la-su klo 12-17

Muuttuva kaupunkimme

27.11.2025–10.10.2027

Kouvolan kaupunginmuseo

Taidemuseon näyttelyt 2026

13. – 25.8.

Marika Rautjärvi

'Transformation – Muutos'

14.9. – 4.10.

Pornaisten Kuvataiteilijat Part ry –
Uusia ja vanhoja yllätyksiä

5. – 31.10.

Siiri Tapaninen

Tulkintoja suomalaisesta mytologiasta

ArtVuorelan kesänäyttelyt 2026

ke-su klo 12-17 Iitintie 810 Iitin kirkonkylä
nortaat. ei esteetön

Aarne Ruokokoski

22.7.-9.8.

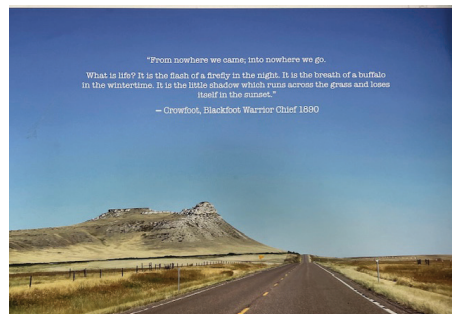

Zuffela

Kauppatori 6, 45700 Kuusankoski
Avoimna ke-pe 10-18, la 10-17,
su 11-17, ma-ti suljettu

Heinäkuu

Ulla Maria Hoikkala, valokuvia Pohjois-
Amerikan alkuperäiskansojen alueilta

Elokuu

Tintti Keskevaari, maalauksia

6. Pop-taiteen (Richard Hamilton 1956)
 5. Ystävän kuolema (Charles Casagemas 1901)
 4. Viidakkoa
 3. Hänen äitiään
 2. Punaisen
 1. Berliinissä
- Oikeat vastaukset triviaan kysymyksiin

Oletko pitämässä
näyttelyä?
Ilmoita siitä
TaideOnKaikki!-
tiedotteessa maksutta.

Lähetä tiedot osoitteella
info@taideseurat.fi.